

SFINXENS TRE FRÅGOR: VARIFRÅN? HURU? VARTHÄN?

4.1 Tillvarons treenighet

¹I kunskapsteoretiskt hänseende är allting först och främst vad det synes vara, men därjämte alltid något helt annat och ofantligt mycket mera.

²Tillvarons treenighet utgöres av tre likvärdiga aspekter: materia, rörelse och medvetenhet. Ingen av dessa tre kan finnas till utan de andra två. All materia är i rörelse och har medvetenhet. Medvetenheten är antingen potentiell (omedveten) eller aktualiserad, passiv (inaktiv) eller aktiv.

4.2 Kosmos

¹Enligt esoteriska hylozoiken (Pytagoras' lära) är urvarat obegränsade rummet och innehåller outtömliga förrådet av omedvetna uratomer. I detta urvara finnes utrymme för obegränsat antal klot. Vår kosmos är ett dylikt klot.

²Kosmos är sammansatt av uratomer (monader), vilka utgöra minsta möjliga del av urvarat och minsta möjliga fasta punkt för individuell medvetenhet. Uratomerna bilda en kontinuerlig serie allt grövre aggregationstillstånd, allt grövre slag av materia.

³Kosmos är en fulländad organisation och består av en lång serie varandra genomträngande materievärldar av olika täthetsgrad. Synliga fysiska världen är lägsta med grövsta materien. Högre världar finnas i alla lägre. I den fysiska världen förekommer alltså hela serien atomvärldar. Varje lägre världs materia är sammansatt av allt fler uratomer.

4.3 Involutionen

¹Världarna utbyggas uppifrån högsta världen. Uratomerna involveras till allt grövre slag av atomer med varje lägre värld. Alla hithörande involveringsprocesser kallas med en gemensam beteckning för involutionen.

²Varje värld har sitt eget slag av "rum" (dimension), "tid" (fortvaro, duration), atommateria och av denna sammansatta aggregat, rörelse (kraft, energi, vibration, "vilja") och medvetenhet. "Bortom rum och tid" är alltså urvarat.

4.4 Livsformerna

¹Allt liv har form från atom, molekyl, aggregat till planet, solsystem och kosmiska världar. Dessa former äro underkastade förvandlingens lag, förändras ständigt, upplösas och återformas. Monaderna (uratomerna) bilda en (från det fysiska räknat) stigande serie allt högre livsformer, varvid de lägre ingå i och utgöra höljen för de högre. Hela kosmos utgör en serie alltmer förfinade livsformer, tjänande att steg för steg skänka monadmedvetenheten det "organ" den behöver för sin fortsatta utveckling.

²Monaderna äro enda oförstörbara i universum. Det finns ingen "död", endast nya former för monadmedvetenheten. När formen fyllt sin tillfälliga uppgift för monadens medvetenhetsutveckling, upplöses den.

4.5 Evolutionen

¹Involutionen innebär monadernas involvering till lägsta kosmiska värld, evolutionen deras återvändande till högsta kosmiska värld. De förvärva därvid i lägsta världen full aktiv självmedvetenhet och senare allvetenhet och allmakt i allt högre världar. Evolutionen består alltså i en serie allt högre naturriken, allt högre utvecklingsstadier. Varje monad befinner sig någonstans på denna väldiga utvecklingsskala, beroende på dess ålder: tidpunkten för dess

införande i kosmos från urvarat och dess övergång från lägre till högre naturrike.

²Evolutionen indelas i fem naturriken och sju gudomsriken. Planetvärldarna innehålla naturrikena, solsystemvärldarna lägsta gudomsriket och kosmiska världar övriga sex.

³Mänskligheten, som hittills utforskat c:a en miljondel av verkligheten, har i fysiska världen möjlighet att utforska c:a en procent av hela tillvaron. Monaden i femte naturriket kan vara medveten om c:a 10 procent, såsom gudomlighet i lägsta gudomsriket c:a 14, i andra 28, i tredje 42, i fjärde 56, i femte 70, i sjätte 85 och i högsta gudomsriket 100 procent. All kunskap om tillvaron är auktoritativ genom hela serien monader i allt högre världar, tills individen genom egen upplevelse kan förskaffa sig erforderlig förstahandskunskap.

⁴Innan monaden uppnått högsta gudomsriket, gör den skillnad mellan gud immanent och gud transcendent. Immanenta gudomligheten är alltid medveten om sin enhet med allt liv. Det övermedvetna tillhör transcendentia gudomligheten.

⁵När tillräckligt många monader lyckats arbeta sig upp från lägsta naturriket till högsta gudomsriket, kan detta kollektivväsen utträda ur sitt kosmiska klot för att i urvarat begynna utbygga ett eget kosmiskt klot med uratomer hämtade från urvarats outtömliga förråd.

4.6 Manifestationsprocessen

¹Hela kosmos utgör en enda sammanhängande manifestationsprocess, i vilken alla monader deltaga med sina medvetenhetsyttringar, omedvetet eller medvetet, ofrivilligt eller frivilligt. Ju högre värld och rike, ju högre slag av medvetenhet, desto större är monadens insats i manifestationsprocessen.

²När monaden genomgått manifestationsprocessens involution och evolution, förvärvat och avlagt hölje i värld efter värld samt slutligen i högsta kosmiska världen frigjort sig från involveringen i materien, blir den medveten om sig själv såsom monad. Till dess identifierar den sig med något av de höljen som den förvärvat och aktiverat.

4.7 Medvetenheten

¹Medvetenheten är en. Hela kosmos utgör en enda totalmedvetenhet, i vilken varje monad har omistlig del. Universalmedvetenheten är liksom en sammanfattning av alla monaders medvetenhet, liksom oceanen är en enhet av alla vattendroppar. All medvetenhet är således till sin natur både kollektiv och individuell, ehuru normalindividen ej kan fatta detta med sina oerhört begränsade resurser.

²Det finns lika många olika slag av medvetenhet som det finns materielag. Varje värld har sin egen totalmedvetenhet liksom varje monadhölje har sin. Varje högre värld uppvisar gentemot varje lägre en enorm stegring, intensivt såväl som extensivt, i energi- och medvetenhetshänseende. I varje värld har monadmedvetenheten helt olika uppfattning av verkligheten. Det var detta, som ursprungligen menades med att all verklighetsuppfattning var maya eller "illusion", emedan det icke finnes en för alla allestädes giltig gemensam förrän i högsta kosmiska världen.

³Varje värld, varje planet, solsystem etc. har alltså sin egen kollektivmedvetenhet och utgör ett enhetligt kollektivväsen med en monad som högsta dominant. Ju högre rike monaden uppnått, desto större är dess delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten. När monaden förvärvat planetarisk medvetenhet, är den ett planetväsen. När den slutligen aktualiserat sin potentiella universalmedvetenhet, har den blivit en individuell enhet i kosmiska allvetenheten och allmakten. Till dess har den varit mest utvecklade monaden i det allt större materieaggregat som den kunnat betrakta som sitt eget hölje. I varje värld ikläder den sig ett hölje av denna världs materia, vilket hölje blir av allt större omfattning.

⁴Monaden är oförstörbar individualmedvetenhet, som, från början potentiell (omedveten), i lägsta världens lägsta naturrike (fysiska mineralriket) väckes till aktiv medvetenhet och efterhand förvärvat medvetenhet i allt högre världar. Först grövsta materien erbjuder

tillräckligt motstånd för att subjektiva monadmedvetenheten skall kunna lära sig skilja på motsättningen mellan inre (subjektiv) och yttre (objektiv) verklighet samt förvärva aktiv medvetenhet såsom förutsättning för självmedvetenhet i alla slag av verkligheter. Därefter kan monaden genom självaktivitet förvärva erforderliga egenskaper och förmågor i allt högre naturriken i allt högre världar.

⁵Medvetenhet i lägre slag av materia och värld medför icke medvetenhet i eller om högre värld, vilken alltså förefaller obefintlig. Allt för monaden högre tillhör det övermedvetna. Monadens hela förflutna tillhör dess undermedvetenhet, i nya inkarnationer indirekt åtkomlig endast såsom återerinring i samband med upplevelser av likartade slag.

⁶Evolutionen betyder för monaden icke endast själv tillägnelse av allt högre slag av medvetenhet utan även frigörelse från identifikationen med lägre slag, som alltid förefaller att vara enda vissa och säkra, emedan dittills enda upplevda och kända.

⁷Liksom högre slag av materia genomtränger lägre, så uppfattar högre medvetenhet alla lägre slag.

4.8 Naturrikena

¹Monadmedvetenheten ”sover” i mineralriket, ”drömmer” i växtriket, vaknar i djurriket, förvärvar självmedvetenhet i människoriket och kunskap om tillvaron i femte naturriket för att därefter fortsätta sin medvetenhetsevolution i de sju allt högre gudomsrikena och därvid förvärva allvetenhet och allmakt i allt högre världar.

²Planeterna representera de fem lägsta världarna och de fem naturrikena. Av dessa fem tillhör mineralriket synliga fysiska världen. Växtriket har del även i fysisk-eteriska världen, djurriket i emotionalvärlden (oegentligt kallad astralvärlden), människoriket i mentalvärlden och femte naturriket i kausalvärlden.

³När mineralmonaderna lyckats förvärva fysisk-eterisk medvetenhet, övergå de till växtriket. Medvetenheten yttrar sig först såsom tendens till upprepning, vilket blir tendens till organiserad vana eller ”natur”. Vid ökad medvetenhet uppstår strävan till anpassning. Växtmonaderna bli djurmonader genom förvärv av emotionalmedvetenhet. Med tillräckligt aktiv mentalmedvetenhet övergå djurmonaderna till människoriket, och människan övergår genom förvärv av full medvetenhet i sitt kausalhölje till femte naturriket.

⁴Monaderna i mineralriket omges av ett hölje, som tillhör en mineralgruppsjäl, i växtriket av en växtgruppsjäl och i djurriket av en djurgruppsjäl. I högre världar får monaden själv ikläda sig ett hölje tillhörande respektive världars materia. När djurmonaden utvecklats så, att den kan förvärva ett eget hölje i kausalvärlden, transmigrerar den till människoriket. Monaderna är därefter under hela sin vistelse i människoriket alltid innesluten i sitt kausalhölje. Man kan säga, att det är kausalhöljet, som inkarnerar, omsluter och genomtränger de lägre höljen. Det torde framgå härav, att en människa aldrig kan återfödas såsom djur, lika litet som ett djur kan bli en växt eller en växt ett mineral. Transmigrationen kan icke gå bakåt.

⁵Det är ingalunda nödvändigt för monaden att utvecklas genom organiska höljen. I själva verket ha de flesta monaderna (t.ex. de som följa parallella devaevolutionen) aldrig haft andra kroppar än aggregathöljen, bestående av elektromagnetiskt sammanhållna atomer och molekyler, sådana som människan har i alla världar utom den synliga.

4.9 Människans höljen och världar

¹Monaderna i människoriket har under inkarnationen i fysiska världen inalles fem höljen till sitt förfogande, ett hölje i var och en av de fem lägsta världarna: en organism i synliga fysiska världen, ett eterhölje i fysiska etervärlden, ett emotionalhölje i emotionalvärlden, ett mentalthölje i mentalvärlden och ett permanent kausalhölje i kausalvärlden (Platons idévärld). Av dessa fem höljen förnyas de fyra lägsta vid varje inkarnation och upplösas mer eller mindre snabbt, sedan monaden befriat sig från organismen. Alla höljen utom organismen äro

aggregathöljen. Etermaterien omsluter varje enskild cell i organismen och förmedlar de olika funktionella energier de gamle kallade livskraften. Emotional-, mental- och kausalhöljerna omsluta och genomtränga samtliga lägre. De äro till formen ovala och sträcka sig mellan 30 och 45 cm utanför organismen, utgörande den s.k. auran. Ungefär 99 procent av dessa höljens materia attraheras till organismen och sammanhållas inom dess periferi, varför dessa höljen bilda fullständiga kopior av densamma.

4.10 Människans medvetenhet

¹Under inkarnationen är normalindividens på mänsklighetens nuvarande allmänna utvecklingsstadium i regel objektivt medveten endast i sin organism, subjektivt medveten i sina eter-, emotional- och mentalthöljen samt omedveten i sitt kausalhölje. ”Synliga” fysiska verkligheten, omfattande tre lägsta fysiska aggregationstillstånd (fasta, flytande och gasformiga), är den enda människan vet om och anser vara enda existerande. Hon uppfattar sina begär och känslor i emotionalhöljet och sitt tänkande i mentalthöljet såsom något enbart subjektivt, utan förståelse för att dessa företeelser, objektivt sett, motsvaras av vibrationer i respektive världars materielag.

²När individen förvärvat objektiv medvetenhet i alla sina inkarnationshöljen samt kausalintuition och därmed medvetenhet i sitt kausalhölje, övergår han såsom kausaljag till femte naturriket.

³Innan monaden förvärvat förmåga av permanent kausal aktivitet, får den efter avslutad inkarnation, sovande i sitt kausalhölje, invänta ny återfödelse. Dess medvetenhetskontinuitet går därvid förlorad och dess minne av det förflutna blir latent, tills den kan bli kausalt medveten.

⁴Antalet inkarnationer är i varje naturrike obegränsat, tills individen förvärvat de i respektive riken erforderliga egenskaperna och förmågorna och eget hölje i närmast högre värld. Beaktas må att alla förvärvade egenskaper i ny inkarnation förbli latent, som icke på nytt få tillfälle att utvecklas, visserligen allt lättare. Endast förståelsen är vanligtvis aktuell.

4.11 Människans utvecklingsstadier m.m.

¹Klasser äro naturens ordning. Naturklasserna beteckna olika åldersklasser, i människoriket såväl som i alla andra naturriken, både lägre och högre.

²Under sin vistelse i människoriket genomgår individen fem utvecklingsstadier: Barbarstadiet (såsom lägre emotionaljag), civilisationsstadiet (lägre mentaljag), kulturstadiet (högre emotionaljag), humanitetsstadiet (högre mentaljag) och idealitetsstadiet (kausaljag).

³Monaden utvecklas genom att lära av egna erfarenheter och skörda vad den sått i föregående inkarnationer. Allt gott och ont, som möter individen, är hans eget verk. Ingenting kan hända honom, som han ej förtjänat. Orättvisa i något som helst avseende är absolut utesluten, och talet därom är ett livsokunnighetens och avundens talesätt.

⁴Utvecklingen hos monader med repellerande grundtendens kan taga fel riktning och visa sig redan i växtlivets parasitliv och djurrikets rovliv. I lägre riken motarbeta monaderna i stort sett utvecklingen och ställa till oreda, allt på eget ansvar. Omedvetet, och i ännu högre grad medvetet, intrång på monadens omistliga, okränkbara, gudomliga frihet, begränsad av allt levandes lika rätt, resulterar i kamp för tillvaron och livets grymhet.

⁵Växtmonaderna utvecklas genom att växterna förtäras av djur och människor och därvid utsättas för de starka emotionalvibrationerna i dessa djurkroppar.

⁶Det är icke livets fel, att individen på lägre utvecklingsstadier i sin nästan totala livsokunnighet begår misstag i fråga om, snart sagt, alla natur- och livslagar.

⁷Enligt esoterikens fundamentalaxiom finnas lagar i allt och är allt uttryck för lag. Den som har kunskap om alla lagar i alla världar, är allvetande. Allmakt såväl som frihet är möjlig endast genom absolut felfri tillämpning av samtliga lagar.

* * * * *

⁸Givetvis kan esoteriska världs- och livsåskådningen för mänskligheten aldrig bli annat än en arbetshypotes. Men ju mera mänskligheten utvecklas, desto mera kommer hypotesens ojämförliga överlägsenhet att bli uppenbar. Kausaljaget kan konstatera dess överensstämmelse med fakta i människans fem världar.

Ovanstående text utgör uppsatsen *Sfinxens tre frågor: Varifrån? Huru? Varthän?* av Henry T. Laurency. Uppsatsen ingår i boken *Kunskapen om verkligheten*.

Första upplagan 1961, andra upplagan 1982, tredje upplagan 2011.

Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1982 och 2011.